

DECYZJA
Prezesa Narodowego Banku Polskiego
Nr 18/2025
z dnia 12 września 2025 r.

Na podstawie art. 16 w zw. z art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 902, dalej „u.d.i.p.”), w zw. z art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 1646, z późn. zm.) oraz art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611, z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku Stowarzyszenia Sieć Obywatelska - Watchdog Polska o udostępnienie informacji publicznej w postaci „wykazu wszystkich 630 umów zawartych przez Narodowy Bank Polski w latach 2017-2019, o których mowa w decyzji nr 17/2025 z dnia 22 sierpnia 2025 r. w formie w jakiej system pozwala go wygenerować ze wszystkimi możliwymi danymi z systemu”,

odmawiam

udostępnienia informacji publicznej.

UZASADNIENIE

W dniu 29 sierpnia 2025 r. Stowarzyszenie Sieć Obywatelska - Watchdog Polska (dalej „Strona”) wystąpiło do Narodowego Banku Polskiego (dalej „NBP” albo „Organ”), za pośrednictwem platformy ePUAP, z wnioskiem z dnia 28 sierpnia 2025 r. o udostępnienie „wykazu wszystkich 630 umów zawartych przez Narodowy Bank Polski w latach 2017-2019, o których mowa w decyzji nr 17/2025 z dnia 22 sierpnia 2025 r. w formie w jakiej system pozwala go wygenerować ze wszystkimi możliwymi danymi z systemu”.

Po rozpatrzeniu wniosku Strony Organ stwierdził, co następuje:

Informacje o wszystkich umowach zawieranych przez Organ, w tym o 630 umowach zawartych przez NBP w latach 2017-2019, które mogą być umowami o dofinansowanie, ewidencjonowane są w rejestrze umów prowadzonym przez Organ wyłącznie w systemie informatycznym (dalej „Rejestr”). Całość informacji o umowach jest zarządzana za pomocą dedykowanych, elektronicznych narzędzi ewidencyjnych (w tym Elektronicznego Obiegu Dokumentów przeznaczonego m.in. do obsługi Rejestru), do których poszczególne komórki organizacyjne NBP (departamenty i oddziały okręgowe) wprowadzają informacje o umowach, których pozostają gestorami. Aktualnie, zgodnie ze stanem faktycznym, Organ nie ma możliwości wygenerowania – na podstawie danych wprowadzonych do systemu informatycznego obsługującego Rejestr – raportu zawierającego wykaz jedynie tych 630 umów zawartych przez NBP, o których mowa w decyzji Organu nr 17/2025 z dnia 22 sierpnia 2025 r., ponieważ nie jest możliwe wyodrębnienie takich informacji z systemu.

W trakcie prac nad udzieleniem odpowiedzi na wniosek Strony z dnia 25 lipca 2025 r. o udostępnienie informacji publicznej w postaci: „listy podmiotów, które otrzymały od Narodowego Banku Polskiego dofinansowanie w latach 2018 i 2019. Dla każdego z przyznanych dofinansowań wnosimy o wskazanie: 1) Pełnej nazwy podmiotu, który otrzymał dofinansowanie. 2) Celu, na jakie środki dofinansowanie zostało przyznane. 3) Wysokości przyznanego dofinansowania.”, którego efektem była decyzja Organu nr 17/2025 z dnia 22 sierpnia 2025 r., w związku z brakiem technicznej możliwości wygenerowania zestawienia umów, o które wnioskowała Strona, pracownicy Organu szczegółowo przeanalizowali wykaz wszystkich umów zaewidencjonowanych w Rejestrze, które zostały zawarte przez Organ w latach 2017-2019. Analiza całego Rejestru umów zawartych w ww. okresie wykazała, iż w Rejestrze zaewidencjonowanych jest 630 umów, które mogą mieć charakter umów o dofinansowanie. Powyższa analiza polegała na wygenerowaniu zestawienia wszystkich umów zaewidencjonowanych w Rejestrze w latach 2017-2019 i zakwalifikowaniu przedmiotu każdej z tych umów z uwzględnieniem zakresu przedmiotowego wniosku Strony z dnia 25 lipca 2025 r.

Mając na uwadze powyższe, po ponownym dokonaniu analizy zawartości Rejestru umów prowadzonego przez NBP, który zawiera m.in. kwotę, przedmiot umowy, podmiot, z którym zawarto umowę, datę zawarcia umowy, w związku z wnioskiem Strony z dnia 28 sierpnia 2025 r., Organ stwierdził, co następuje:

W Rejestrze ewidencjonowane są wszystkie umowy zawierane przez Organ, zarówno w zakresie gospodarki własnej, jak i realizacji przez NBP ustawowych zadań banku centralnego – w tym w ramach obsługi bankowej budżetu państwa oraz prowadzenia rachunków bankowych innych podmiotów. W Rejestrze zaewidencjonowano 12.692 umowy zawarte w latach 2017-2019.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 u.d.i.p., prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych. W myśl ust. 2 zd. pierwsze przywołanego przepisu, prawo do informacji publicznej podlega także ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy. W powyższym kontekście należy stwierdzić, że w latach 2017-2019 w Rejestrze zarejestrowano umowy objęte ochroną prawną na gruncie ww. przepisów u.d.i.p.:

1) Tajemnica bankowa i tajemnica usług płatniczych

NBP w zakresie swojej ustawowej właściwości realizuje zadania banku centralnego państwa, wskazane w ustawie o Narodowym Banku Polskim oraz w innych ustawach. Obejmuje to m.in. obsługę bankową budżetu państwa oraz prowadzenie rachunków bankowych innych podmiotów (w szczególności banków, budżetu państwa, Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej oraz Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego). W wykonywaniu ustawowych zadań

banku centralnego Organ zawiera umowy służące wykonaniu czynności bankowych, określonych w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy - Prawo bankowe (dalej „ustawa Prawo bankowe”).

W latach 2017-2019 w Rejestrze zaewidencjonowano umowy służące wykonaniu czynności bankowych, w tym umowy o:

- a) złożenie deklaracji depozytowych,
- b) prowadzenie rachunków bankowych,
- c) emitowanie bankowych papierów wartościowych, terminowe operacje finansowe,
- d) udzielenie kredytu,
- e) przeprowadzanie bankowych rozliczeń pieniężnych,
- f) wykonywanie czynności zleconych, związanych z emisją papierów wartościowych,
- g) przyjęcie lokaty terminowej.

Podstawowe elementy ustawowej konstrukcji tajemnicy bankowej stanowią uregulowania zawarte w przepisach art. 104-105c, art. 106a-106d, art. 110-111 oraz art. 171 ustawy Prawo bankowe. Z uwagi na przedmiot rozstrzygnięcia podjętego niniejszą decyzją, uzupełniająco przywołać tu należy także rozwiązania przyjęte w art. 92ba-92bc tej ustawy.

Podmiotowy i przedmiotowy zakres informacji chronionych tajemnicą bankową sprecyzowany został w art. 104 ust. 1 ustawy Prawo bankowe poprzez zastosowanie formuły, zgodnie z którą obejmuje ona wszystkie informacje dotyczące czynności bankowej, pozyskane i chronione przez bank na wszystkich etapach współpracy banku z klientem, począwszy od negocjacji a skończywszy na realizacji umowy. Tym samym, tajemnicą bankową objęte są wiadomości dotyczące poszczególnych, realizowanych przez bank operacji, które wymienione zostały w jednym z katalogów czynności bankowych określonych w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe. Z uwagi na uwarunkowania faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia podjętego niniejszą decyzją, podnieść należy, że w świetle przywołanych powyżej przepisów czynnościami bankowymi są w szczególności: prowadzenie rachunków bankowych (art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2) i przechowywanie przedmiotów i papierów wartościowych oraz udostępnianie skrytek sejfowych (art. 5 ust. 2 pkt 6). Z ochrony tajemnicy bankowej nie korzysta ten obszar działalności bankowej, na który składają się czynności wymienione w art. 6 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, które to czynności nie mają statusu czynności bankowych. Uznać więc należy, że tajemnicą bankową objęte są wszystkie informacje o charakterze przedmiotowym, dotyczące konkretnych czynności bankowych wykonywanych przez bank. Tajemnicę bankową stanowią wszelkie informacje mające charakter indywidualny, tzn. dotyczące danej czynności bankowej. Z natury rzeczy tajemnicą tą objęty jest sam fakt wykonania danej czynności bankowej.

Pozostałe informacje o charakterze przedmiotowym stanowią, w szczególności, wszystkie informacje objęte treścią umowy, na podstawie której dana czynność bankowa jest wykonywana. Z kolei informacje o charakterze podmiotowym obejmują informacje dotyczące osoby albo osób dokonujących z bankiem tej czynności bankowej (tj. informacje

identyfikujące osobę klienta banku) i wreszcie innej osoby albo osób, które dokonały czynności pozostających w związku z umową, na podstawie której bank wykonuje tę czynność bankową.

Dokonanie czynności mającej charakter czynności bankowej przesądza więc o objęciu tej czynności ochroną, ale dopiero personalizacja informacji o tej czynności sprawia, że ochrona zapewniana przez tajemnicę bankową uzyskuje doniosłość prawną. Obowiązek zachowania tajemnicy bankowej powstaje z chwilą powierzenia bankowi informacji podlegających ochronie.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że wszystkie informacje o zawartych przez Organ w latach 2017-2019 umowach służących wykonaniu czynności bankowych w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe, są objęte tajemnicą bankową, która stanowi przeszkodę prawną dla udostępnienia w trybie u.d.i.p. informacji o tych umowach zawartych w Rejestrze (art. 5 ust. 1 u.d.i.p.).

Obowiązek zachowania tajemnicy bankowej obciąża bank, osoby w nim zatrudnione oraz osoby, za pośrednictwem których bank wykonuje czynności bankowe. W ramach ustawowej regulacji tajemnicy bankowej ustanowione zostały wyjątki od obowiązku jej zachowania, a także uregulowano przypadki, w których określone podmioty uprawnione są do dostępu do tej tajemnicy.

Generalizując rozwiązania kreujące wyjątki od obowiązku zachowania tajemnicy bankowej, ustanowione w art. 104 ust. 2 ustawy Prawo bankowe, uznać należy, że wynikają one z zakresu i charakteru informacji chronionych – tajemnica bankowa nie może stanowić przeszkody do dokonywania czynności niezbędnych do wykonania danej czynności bankowej oraz innych obowiązków ustawowych obciążających bank w związku z prowadzeniem działalności bankowej, w tym wykonywaniem czynności bankowych.

Tajemnica bankowa nie obowiązuje w stosunku do osoby, której dotyczą informacje objęte tą tajemnicą (art. 104 ust. 3 ustawy Prawo bankowe). Wszystkie osoby, inne niż osoba której dotyczą informacje, to „osoby trzecie”. Osobom trzecim wiadomości objęte tajemnicą bankową mogą być ujawnione przez bank tylko w razie zaistnienia sytuacji objętej jedną z trzech kategorii przypadków: 1) na podstawie pisemnego upoważnienia udzielonego bankowi przez osobę, której dotyczą informacje objęte tajemnicą, 2) na wniosek albo żądanie wskazanego ustawą podmiotu w określonych okolicznościach, 3) z inicjatywy banku, ale tylko wskazanym ustawą podmiotom w określonych okolicznościach. Istotne – także z punktu widzenia rozstrzygnięcia podjętego niniejszą decyzją – jest to, iż przepisy ustawy Prawo bankowe regulujące dostęp do tajemnicy bankowej, zawarte w art. 105, art. 105b-105c oraz art. 106a-106d tej ustawy, zostały skonstruowane w taki sposób, że bank ma obowiązek lub prawo udzielenia informacji stanowiących tajemnicę bankową wyłącznie konkretnym (wymienionym w tych przepisach) osobom i instytucjom, w sytuacjach określonych w tych przepisach. Oznacza to przyznanie pierwszeństwa regulacjom ustawy Prawo bankowe przed innymi aktami prawnymi, które nadają osobom lub instytucjom w nich

wymienionym prawo zasięgnięcia informacji w bankach. Ogólne normy kompetencyjne, przyznające danemu podmiotowi czy organowi ogólne prawo do pozyskiwania informacji, nie stanowią wystarczającej podstawy dla skutecznego żądania od banku informacji stanowiących tajemnicę bankową. Odstępstwa od pierwszeństwa przepisów ustawy Prawo bankowe możliwe są jedynie w przypadkach, w których norma prawna w sposób niebudzący wątpliwości przyznaje pierwszeństwo przepisom ustaw innych niż Prawo bankowe. Odstępstwa tego rodzaju zostały bezpośrednio sformułowane w ramach ustawowej regulacji tajemnicy bankowej i dotyczą udostępniania informacji organom podatkowym, organom Krajowej Administracji Skarbowej, powiernikowi i jego zastępcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (art. 105 ust. 2 ustawy Prawo bankowe) oraz postępowania w razie zaistnienia okoliczności wskazujących na wykorzystanie działalności banku dla celów związanych z przestępstwem finansowania terroryzmu lub prania pieniędzy.

W kontekście rozstrzygnięcia podjętego niniejszą decyzją zasadne jest przywołanie przepisów art. 92ba-92bc ustawy Prawo bankowe. Przepisy te zobowiązują bank do: 1) udzielania zbiorczej informacji o rachunkach i umowach rachunku bankowego posiadaczowi rachunku bankowego lub osobie, która uzyskała tytuł prawny do spadku po posiadaczu rachunku, 2) udzielania informacji o rachunkach dostawcy w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych. Dla realizacji tych obowiązków banki zobowiązane zostały do prowadzenia centralnej informacji o rachunkach (dalej „Centralna informacja”). Zbiorczą informację o rachunkach i umowach rachunku bankowego oraz informację o rachunkach udzielaną dostawcy w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych bank jest obowiązany pozyskać z Centralnej informacji niezwłocznie po otrzymaniu pisemnego żądania od podmiotu uprawnionego, tzn. posiadacza rachunku bankowego lub osoby, która uzyskała tytuł prawny do spadku po posiadaczu rachunku (po zweryfikowaniu jej tytułu prawnego) lub od dostawcy. Na podstawie art. 105c ustawy Prawo bankowe do uzyskiwania informacji z Centralnej informacji uprawniony jest także Minister Sprawiedliwości w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań organu do spraw informacji zgodnie z art. 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 655/2014 z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającego procedurę europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym w celu ułatwienia transgranicznego dochodzenia wierzytelności w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. Urz. UE L 189 z 27.06.2014, str. 59).

Osoby i instytucje upoważnione do żądania informacji stanowiących tajemnicę bankową mogą te informacje wykorzystać jedynie w granicach ustawowego upoważnienia do wykorzystania tajemnicy bankowej (art. 105 ust. 3 ustawy Prawo bankowe). Zakazane jest więc dalsze przekazywanie tych informacji, o ile nie mieściłoby się to w granicach ustawowego upoważnienia do tajemnicy bankowej. W praktyce legislacyjnej przyjęło się rozwiązanie, zgodnie z którym w przepisach regulujących działanie podmiotów uprawnionych do dostępu do tajemnicy bankowej wprowadza się – w razie potrzeby – zapisy normujące wprost tego rodzaju sytuacje (np. w art. 14 ustawy z dnia

5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym, osoby wymienione w tym przepisie upoważnione zostały do wzajemnej wymiany informacji, w tym informacji prawnie chronionych, niezbędnych do prawidłowej realizacji zadań Komitetu Stabilności Finansowej). Swego rodzaju wyjątkiem od zakazu dalszego przekazywania informacji stanowiących tajemnicę bankową jest przypadek, w którym prokurator prowadzący postępowanie może, na podstawie postanowienia wydanego na jego wniosek przez właściwy miejscowo sąd okręgowy, żądać udzielenia informacji stanowiących tajemnicę bankową przez osoby, którym bank ujawnił te informacje (art. 106c ustawy Prawo bankowe).

Bank ponosi odpowiedzialność za działania „własne”, nie odpowiada natomiast za szkodę wynikającą z ujawnienia tajemnicy bankowej i wykorzystania jej niezgodnie z przeznaczeniem przez podmioty uprawnione do żądania informacji stanowiących tajemnicę bankową (art. 105 ust. 5 i 6).

Naruszenie regulacji tajemnicy bankowej skutkuje odpowiedzialnością karną na podstawie art. 171 ust. 5 ustawy Prawo bankowe.

Dodatkowo, w odniesieniu do zaewidencjonowanych w Rejestrze umów obejmujących świadczenie usług płatniczych, NBP jest obowiązany do zachowania tajemnicy zdefiniowanej w art. 11 ust. 3 ustawy o usługach płatniczych, która obejmuje m.in. informacje dotyczące użytkownika w związku ze świadczonymi mu usługami płatniczymi, wydawanym mu pieniądzem elektronicznym lub kredytem udzielonym mu zgodnie z przepisami przywołanej ustawy. W tym zakresie należy mieć na względzie art. 13 ww. ustawy, w myśl którego jeżeli odrębne przepisy określają inne zasady ochrony informacji stanowiących tajemnicę zawodową zgodnie z art. 11 ust. 3, to do ochrony tych informacji stosuje się przepisy odrębne. W przypadku umów obejmujących świadczenie usług płatniczych, podlegających ochronie na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy o usługach płatniczych, zakres informacji zawartych w Rejestrze pokrywa się z zakresem informacji stanowiących tajemnicę bankową. W konsekwencji, mając na uwadze art. 13 ustawy o usługach płatniczych, do ochrony informacji zawartych w Rejestrze, które stanowią tajemnicę dostawcy usług płatniczych, stosuje się przepisy Prawa bankowego opisane powyżej.

2) Tajemnica przedsiębiorcy

W przypadku 13 umów zaewidencjonowanych w Rejestrze, informacje ujawnione w Rejestrze są objęte tajemnicą przedsiębiorcy (art. 5 ust. 2 u.d.i.p.). Obejmuje to:

- a) 11 umów na dostawę banknotów z Polską Wytwórnią Papierów Wartościowych S.A. (dalej „PWPW S.A.”),
- b) 2 umowy z WALL STREET SYSTEMS SWEDEN AB dotyczące subskrypcji licencji systemu WSS dla nowych użytkowników.

W Rejestrze za lata 2017-2019 nie jest zaewidencjonowana umowa zawarta pomiędzy NBP a Mennicą Polską S.A. (dalej „MP S.A.”) z uwagi na datę jej zawarcia, tj. 11 lipca 2007 r. Niemniej jednak, biorąc pod uwagę charakter informacji objętych tajemnicą przedsiębiorcy, jak również tożsamość przedmiotową współpracy pomiędzy NBP i MP S.A. z drugim z producentów, która obejmuje produkcję znaków pieniężnych, uzasadnienie niniejszej decyzji, a tym samym argumentacja wskazująca na podstawie odmowy udostępnienia informacji publicznej, dotyczy umów z obydwojema producentami: PWPW S.A. i MP S.A. Rozważania dotyczące tajemnicy przedsiębiorstwa należy, zdaniem Organu, odnosić do całego obszaru działalności emisyjnej NBP, bowiem tylko w taki sposób możliwe jest wykazanie istotnego charakteru informacji zaewidencjonowanych w Rejestrze oraz posiadania przez nie przymiotu tajemnicy przedsiębiorstwa, istotnej z punktu widzenia bezpieczeństwa obrotu gotówkowego.

Wymaga podkreślenia, że tajemnica przedsiębiorcy jako przesłanka odmowy udostępnienia informacji w trybie u.d.i.p może dotyczyć zarówno kontrahentów NBP, jak i samego Organu. W wyroku z dnia 28 kwietnia 2006 r., II FSK 703/05, Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że oprócz wypełniania funkcji banku emisyjnego oraz współdziałania w tworzeniu polityki pieniężnej, NBP prowadzi także działalność gospodarczą. Nie jest on wprawdzie (z uwagi na podstawowy cel jego działalności) klasycznym przedsiębiorcą, jednakże działalność gospodarczą mogą prowadzić także podmioty, których głównym celem nie jest działalność zarobkowa. W kontekście statusu NBP jako przedsiębiorcy należy mieć także na uwadze rozstrzygnięcie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w sprawie II SA/Wa 595/13, który wyrokiem z dnia 17 października 2013 r. oddalił skargę na decyzję Wiceprezesa NBP - Pierwszego Zastępcy Prezesa Narodowego Banku Polskiego nr 1/1/13 z dnia 12 lutego 2013 r. utrzymującą w mocy decyzję nr 1/13 z dnia 21 stycznia 2013 r. o odmowie udostępnienia informacji publicznej, w której jako przyczynę odmowy wskazano tajemnicę NBP jako przedsiębiorcy. W powyższej sprawie sąd administracyjny uznał za trafny pogląd co do statusu NBP jako przedsiębiorcy i możliwości powoływania się przez NBP na tajemnicę przedsiębiorcy jako przesłankę ograniczenia dostępu do informacji publicznej.

Wobec braku definicji ustawowej, „tajemnicę przedsiębiorcy”, o której mowa w art. 5 ust. 2 u.d.i.p., wyprowadza się ją z tajemnicy przedsiębiorstwa zdefiniowanej w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U z 2022 r. poz. 1233, dalej „u.z.n.k.”). W konsekwencji, rozważając dopuszczalność udostępnienia informacji będącej przedmiotem wniosku Strony, Organ był obowiązany do dokonania analizy możliwych do wystąpienia, niepożądanych dla NBP skutków związanych z ujawnieniem informacji zawartych w Rejestrze, na gruncie ww. przepisu u.z.n.k., który poddaje ochronie, jako tajemnicę przedsiębiorstwa, „informacje techniczne, technologiczne, organizacyjne przedsiębiorstwa lub inne informacje posiadające wartość gospodarczą, które jako całość lub w szczególnym zestawieniu i zbiorze ich elementów nie są powszechnie znane osobom zwykle zajmującym się tym rodzajem informacji albo nie są łatwo dostępne dla takich osób, o ile uprawniony do korzystania z informacji lub

rozporządzenia nimi podjął, przy zachowaniu należytej staranności, działania w celu utrzymania ich w poufności”.

Jak wynika z powyższego, na tajemnicę przedsiębiorstwa składają się dwa elementy: materialny – sprowadzający się do posiadania przez informację określonej wartości gospodarczej dla przedsiębiorcy – oraz formalny, tj. wola utajnienia danych informacji. Tajemnicę przedsiębiorstwa stanowią więc informacje znane jedynie określonemu kręgowi osób i związane z prowadzoną przez przedsiębiorcę działalnością, wobec których podjął on wystarczające środki ochrony w celu zachowania ich poufności. Informacja staje się „tajemnicą”, kiedy przedsiębiorca przejawia wolę zachowania jej jako niepoznawalnej dla osób trzecich i nie traci takiego charakteru przez to, że wie o niej pewne ograniczone grono osób zobowiązanych do dyskrecji.

Ad a – umowy z producentami znaków pieniężnych:

NBP jako centralny bank państwa ma wyłączne prawo emisji znaków pieniężnych Rzeczypospolitej Polskiej, będących prawnymi środkami płatniczymi wprowadzanymi do obiegu zarządzeniem Prezesa Narodowego Banku Polskiego. Wykonywanie funkcji emitenta znaków pieniężnych wymaga podejmowania przez NBP różnego rodzaju działań zmierzających do zaspokojenia rynku gotówkowego w odpowiednią liczbę monet i banknotów umożliwiających bezpieczne wykonywanie operacji pieniężnych przez jego uczestników. Dla realizacji tego zadania NBP zawiera umowy z producentami znaków pieniężnych, tj. PWPW S.A. (producent banknotów) oraz MP S.A. (producent monet), zlecając im produkcję odpowiedniej ich liczby.

Przygotowując zamówienie na znaki pieniężne NBP, w pierwszej kolejności, przeprowadza analizy mające na celu określenie przyszłego zapotrzebowania uczestników rynku gotówkowego na określone znaki pieniężne, uwzględniając przy tym konieczność zastąpienia zużytych znaków pieniężnych nowymi znakami pieniężnymi, w celu zapewnienia ich możliwie najwyższej jakości. Kolejnym etapem jest złożenie zamówienia u producenta, jednak czynność ta poprzedzana jest każdorazowo procesem negocjacji z danym producentem (banknotów albo monet), w wyniku którego ustalane są ceny jednostkowe dla poszczególnych nominałów banknotów i monet, łączna liczba zamawianych banknotów i monet oraz wynagrodzenie danego producenta z tytułu ich dostawy do NBP.

NBP nie udostępnia informacji o przebiegu negocjacji oraz ich wyniku, z uwagi na ich realną wartość gospodarczą dla NBP. Wartość gospodarcza informacji o cenach jednostkowych znaków pieniężnych, jak również o łącznym koszcie ponoszonym przez NBP z tytułu zamówienia znaków pieniężnych u danego producenta, ma swoje uzasadnienie w sposobie ich ustalania z producentami, to jest na warunkach rynkowych w drodze negocjacji, jak również w możliwości podejmowania przez NBP współpracy przy produkcji znaków pieniężnych z dowolnym podmiotem, w tym także wybranym w drodze otwartego postępowania ofertowego.

Powszechna wiedza w powyższym zakresie oznaczałaby ujawnienie informacji o cenie płaconej przez NBP za dostarczone znaki pieniężne, co miałyby wpływ na pozycję negocjacyjną NBP i stawiałoby w uprzywilejowanej pozycji producentów znaków pieniężnych zainteresowanych zbyciem swoich produktów po jak najwyższej cenie. Ujawnienie informacji o cenach znaków pieniężnych płaconych przez NBP miałyby zatem wpływ na koszty nabycia znaków pieniężnych ponoszone przez NBP, a przez to na wynik finansowy, który uzyskiwany jest przez NBP z tytułu odsprzedaży znaków pieniężnych podmiotom posiadającym ustawowe upoważnienie do pobierania i odprowadzania znaków pieniężnych z i do NBP, co uzasadnia ich realną wartość gospodarczą dla NBP.

Jak wskazano powyżej, ceny jednostkowe znaków pieniężnych, a tym samym łączny koszt (wynagrodzenie producenta), który NBP ponosi z tytułu zamówienia znaków pieniężnych, ustalane są z dostawcami znaków pieniężnych na warunkach rynkowych, w drodze negocjacji, a zatem wiedza o cenach zaoferowanych NBP byłaby z jednej strony źródłem wiedzy dla innych niż NBP podmiotów konkurencyjnych wobec danego producenta, z drugiej zaś mogłaby wpływać na pozycję rynkową producenta oraz na kształtowanie się jego wynagrodzenia w przypadku świadczenia usług na rzecz innych kontrahentów. W związku z powyższym, informacje o cenie zaoferowanej NBP przez producentów banknotów i monet z tytułu ich produkcji i dostarczenia do NBP nie są informacjami, które producent lub NBP przekazuje do wiadomości publicznej z uwagi na fakt, iż posiadają one wartość gospodarczą zarówno dla NBP, jak i dla producenta.

Powyższa argumentacja nie jest jedyną uzasadniającą posiadanie przez ww. informacje wartości gospodarczej dla NBP, ponieważ – jak wskazywano powyżej – NBP ma możliwość podejmowania współpracy z dowolnymi podmiotami, które na warunkach rynkowych mogą produkować znaki pieniężne dla NBP. Tym samym ujawnienie do wiadomości publicznej cen jednostkowych i łącznego wynagrodzenia, jakie NBP płaci danemu producentowi, wpłynęłoby istotnie na osłabienie pozycji negocjacyjnej NBP, który dysponując określoną kwotą środków finansowych przeznaczoną każdego roku na zakup znaków pieniężnych (poprzez które zapewnia bezpieczeństwo systemu finansowego i gwarantuje stabilność obrotu gotówkowego) pozbawiony zostałby możliwości negocjowania z przyszłymi dostawcami cen na warunkach rynkowych, zgodnie z własnymi oczekiwaniami i w oderwaniu od cen płaconych dotychczasowemu dostawcy. Taka sytuacja oznaczałaby zatem, iż przekazane do wiadomości publicznej informacje o cenach znaków pieniężnych i kosztach ponoszonych na ich zamówienie stanowiłyby wartość referencyjną dla przyszłych kontrahentów NBP.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że wysokość wynagrodzenia producenta znaków pieniężnych stanowi tajemnicę zarówno NBP jako przedsiębiorcy, jak i tajemnicę producenta znaków pieniężnych.

W odniesieniu do woli utajnienia ww. informacji przez NBP, należy wskazać, że rozwiązania przyjęte w NBP zakładają, że informacje o kosztach produkcji znaków pieniężnych ponoszonych przez NBP, w tym także ceny jakie NBP płaci za produkcję znaków pieniężnych, znane są jedynie określonej grupie osób, które z uwagi na

zakres i przedmiot wykonywanych zadań muszą te informacje posiadać. Dostęp do tych informacji nie ma zatem charakteru powszechnego. Na etapie negocjacji cen znaków pieniężnych powoływane są w NBP komisje, których zadaniem jest przeprowadzenie procesu negocjacji, w tym także ustalenie wolumenu zamawianych znaków pieniężnych oraz ich cen. Ponadto, na etapie realizacji umów, w tym na etapie regulowania należności za dostarczone znaki pieniężne, dostęp do informacji o cenie i koszcie produkcji posiada określone grono osób, których zakres obowiązków obejmuje współpracę z producentami. Nie zachodzą zatem okoliczności, w których dowolna osoba, w tym również będąca pracownikiem NBP, ma dostęp do informacji o cenach i kosztach produkcji znaków pieniężnych.

Również producenci znaków pieniężnych podejmują odpowiednie działania w celu ochrony informacji objętych tajemnicą przedsiębiorstwa:

Zgodnie z umowami dostawy banknotów, ich postanowienia stanowią tajemnicę PWPW S.A. i NBP w rozumieniu u.z.n.k., a każda ze stron umowy zobowiązana jest do ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa drugiej strony. Natomiast sposób postępowania z informacjami oznaczonymi jako „tajemnica przedsiębiorstwa PWPW S.A.” określają wewnętrzne procedury producenta. Zgodnie z tymi procedurami każdy pracownik ma obowiązek zapewnić poufność (m.in. poprzez hasłowanie) przetwarzanych informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa. Każdy dokument zawierający tajemnicę przedsiębiorstwa jest odpowiednio oznaczony klauzulą. Ponadto w PWPW S.A. zastosowana jest systemowa ochrona informacji przetwarzanych w systemach teleinformatycznych. Każdy użytkownik ma obowiązek oznaczania przetwarzanych informacji w odpowiednim systemie oraz hasłowania wszystkich przetwarzanych informacji oznaczonych jako tajemnica przedsiębiorstwa. W ww. procedurach producenta określone są także zasady przechowywania dokumentów. Udostępnianie informacji stanowiących tajemnicą przedsiębiorstwa odbywa się wyłącznie w ramach zawartych umów, a wszystkie informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa udostępniane są wyłącznie osobom do tego uprawnionym.

Zgodnie z informacją otrzymaną z MP S.A., podmiot ten podejmuje różne działania mające na celu ochronę poufności informacji dotyczących ceny oraz wszystkich składowych kosztów wytworzenia zarówno monet obiegowych, jak również monet kolekcjonerskich. Każda z ofert dotyczących komponentów potrzebnych do wytworzenia monet objęta jest klauzulą poufności. Wszystkie dokumenty zawierające przedmiotowe informacje, w tym w szczególności ceny, oznaczone jako poufne, są dekreteowane bezpośrednio przez Prezesa Zarządu do wąskiego grona pracowników upoważnionych do przetwarzania tych informacji oraz są przechowywane w pomieszczeniach oraz zamkniętych na klucz szafach, do których dostęp mają upoważnione osoby. Przedmiotowa dokumentacja, ze względu na jej wrażliwy charakter, nie jest przesyłana za pomocą poczty elektronicznej ani wprowadzana do pamięci komputera. W ofertach zawierana jest specjalna informacja, że ceny stanowią tajemnicę handlową przedsiębiorstwa. Ponadto, wszyscy dostawcy surowców, niezbędnych do wytworzenia

monet, są na podstawie zawieranych umów objęci obowiązkiem zachowania poufności informacji dotyczących zawarcia oraz warunków wykonania kontraktów.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że informacje o wynagrodzeniu producenta znaków pieniężnych zawarte w Rejestrze posiadają wartość gospodarczą dla NBP oraz dla producenta, z którym umowy zostały zaewidencjonowane w Rejestrze. Ww. informacje nie są powszechnie znane osobom zwykle zajmującym się tym rodzajem informacji albo nie są łatwo dostępne dla takich osób, a ich ujawnienie mogłoby zagrażać interesom NBP jako przedsiębiorcy oraz interesom producenta znaków pieniężnych.

Przedsiębiorcy: NBP oraz PWPW S.A., podjęli, przy zachowaniu należytej staranności, niezbędne działania w celu utrzymania w poufności powyższych informacji. Tym samym, wnioskowana w tym zakresie przez Stronę informacja publiczna stanowi tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu u.z.n.k., a w konsekwencji zachodzi co do niej ustawowa przesłanka ograniczenia prawa do informacji publicznej w postaci tajemnicy przedsiębiorcy, o której mowa w art. 5 ust. 2 u.d.i.p.

Ad b – umowy z WALL STREET SYSTEMS SWEDEN AB:

Umowy dotyczą dodatkowych subskrypcji licencji systemu WSS, który jest dedykowany obsłudze i automatyzacji procesów związanych z zarządzaniem rezerwami dewizowymi NBP. Zamawiając licencje na użytkowanie systemu NBP otrzymuje każdorazowo indywidualną komercyjną ofertę od firmy Wall Street Systems Sweden AB. Oferta ta jest oceniana zarówno pod względem merytorycznym, jak i komercyjnym, oraz podlega dalszym negocjacjom. Ustalona w wyniku negocjacji cena zakupu licencji stanowi realną wartość gospodarczą dla obu stron umowy. Ujawnienie szczegółów oferty, przedstawiających wartość gospodarczą i stanowiących komercyjny aspekt tajemnicy przedsiębiorstwa, może spowodować pozbawienie NBP i firmy Wall Street Systems Sweden AB przewagi negocjacyjnej, utratę konkurencyjności oraz wpłynąć na proces negocjacyjny NBP i firmy Wall Street Systems Sweden AB z innymi kontrahentami, a przez to narazić obie strony umowy na straty z powodu ujawnienia ceny zakupu licencji. W przypadku NBP, ujawnienie ceny zakupu licencji może mieć niekorzystny wpływ na koszt usług świadczonych przez WSS Sweden AB na rzecz NBP w przyszłości.

Działaniem podjętym przez strony umów dotyczących subskrypcji licencji systemu WSS dla nowych użytkowników, tzn. NBP i firmę Wall Street Systems Sweden AB (dawniej TREMA), w celu zapewnienia poufności wszystkich relacji biznesowych pomiędzy stronami, było zawarcie w dniu 9 listopada 2001 r. „Umowy o wzajemnym zachowaniu poufności”. Zawarcie tej umowy było warunkiem zawierania innych umów pomiędzy stronami, obejmujących ustalenia handlowe i oferty komercyjne. W ww. umowie strony zobowiązują się do zachowania w tajemnicy informacji dotyczących m.in. parametrów handlowych zawieranych w przyszłości umów.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że informacja o cenie zakupu licencji systemu WSS zawarta w Rejestrze posiada wartość gospodarczą dla NBP oraz dla firmy Wall Street Systems Sweden AB. Ww. informacja nie jest powszechnie znana osobom

zwykle zajmującym się tym rodzajem informacji albo nie jest łatwo dostępna dla takich osób, a jej ujawnienie mogłoby zagrażać interesom NBP jako przedsiębiorcy oraz interesom firmę Wall Street Systems Sweden AB.

Zarówno NBP jak i firma Wall Street Systems Sweden AB podjęli, przy zachowaniu należytej staranności, niezbędne działania w celu utrzymania w poufności przedmiotowej informacji. System WSS jest szeroko wykorzystywany do obsługi procesów biznesowych przez różne, zarówno rządowe jak i prywatne instytucje finansowe. Jest również wykorzystywany przez szereg banków centralnych w procesie zarządzania rezerwami, tak jak w przypadku NBP. Oznacza to, że z systemu WSS korzystają setki, jeżeli nie tysiące licencjonowanych użytkowników. Polityka firmy Wall Street Systems Sweden AB nie przewiduje dokumentu, który mógłby wskazywać jakkolwiek referencyjną cenę licencji ani nawet jej poziomu. Każdorazowo jest to indywidualna oferta kierowana do konkretnego odbiorcy, gdzie podlega analizie i negocjacom. W NBP jest to dedykowana i upoważniona do tego zadania komisja, której członkowie mają wyłączną wiedzę na temat szczegółów oferty oraz negocjowanych warunków.

NBP będąc wieloletnim użytkownikiem systemu firmy Wall Street Systems Sweden AB oraz członkiem grupy roboczej Europejskiego Banku Centralnego skupiającej banki centralne korzystające z tego systemu nigdy nie zetknął się z przypadkiem ujawniania tego rodzaju informacji na forum grupy roboczej, jak też nie był pytany o swoje ustalenia komercyjne z dostawcą systemu i nigdy nie występował o takie informacje do innych podmiotów. Wynika to m.in. z faktu, że każdy z podmiotów przystępując do współpracy z firmą Wall Street Systems Sweden AB, tak samo jak NBP, podpisuje zobowiązanie do zachowania poufności wywiązując się z tego zobowiązania.

Tym samym, wnioskowana w tym zakresie przez Stronę informacja publiczna stanowi tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu u.z.n.k., a w konsekwencji zachodzi co do niej ustawowa przesłanka ograniczenia prawa do informacji publicznej w postaci tajemnicy przedsiębiorcy, o której mowa w art. 5 ust. 2 u.d.i.p.

Wobec stwierdzenia, że część informacji zawartych w Rejestrze nie podlega udostępnieniu w trybie u.d.i.p. z uwagi na ich objęcie tajemnicą ustawowo chronioną, tj. tajemnicą bankową lub tajemnicą świadczenia usług płatniczych, albo tajemnicą przedsiębiorcy, Organ poddał analizie możliwość wyłączenia (usunięcia) z Rejestru informacji podlegających ochronie. Przeprowadzona analiza możliwości udostępnienia Rejestru z pominięciem informacji prawnie chronionych wykazała jednak, że usunięcie takich informacji z Rejestru nie jest możliwe. Całość informacji o umowach zawieranych przez NBP jest zarządzana wyłącznie za pomocą dedykowanych, elektronicznych narzędzi ewidencyjnych (w tym Elektronicznego Obiegu Dokumentów przeznaczonego m.in. do obsługi rejestru umów), do których poszczególne komórki organizacyjne NBP wprowadzają informacje o umowach, których pozostają gestorami. W obecnie wykorzystywanych przez NBP rozwiązaniach technologicznych nie zostały

zaimplementowane narzędzia umożliwiające usuwanie z Rejestru poszczególnych umów albo części danych wynikających z umów zaewidencjonowanych w Rejestrze.

W systemie elektronicznym, w którym prowadzony jest Rejestr, dane dotyczące określonej umowy składają się z dwóch podstawowych kategorii:

- 1) metadanych opisujących umowę (takich jak: numer umowy, przedmiot umowy, dane kontrahentów umowy, kategoria umowy, data zawarcia, data obowiązywania, wartość umowy), które są przechowywane w postaci zapisów w bazie danych systemu;
- 2) treści umowy z załącznikami oraz treści aneksów zmieniających umowę, zapisywanych w postaci plików pdf, zawierających zeskanowane obrazy tych dokumentów.

Pełna informacja o umowie stanowi zbiór wielu danych składających się w jedną całość. Dane o umowie zawarte w Rejestrze są integralnie powiązane z informacjami przetwarzanymi w innych systemach informatycznych NBP. W środowisku zintegrowanych systemów IT, informacje wprowadzone w jednym systemie są udostępniane wyłącznie na określonych – z góry zdefiniowanych – zasadach innym systemom informatycznym. W tym celu, na etapie budowy i wdrażania systemu, definiowane są klucze połączeń i referencje pomiędzy poszczególnymi kategoriami danych, jakie będą zapisywane w systemie. Tak też dzieje się w przypadku Rejestru, który jest częścią systemu zintegrowanego. Zawarte w nim metadane i treści dokumentów z założenia mają być udostępniane dla użytkowników innych rejestrów/systemów funkcjonujących w NBP. W tym celu, wybrane dokumenty zawierające odniesienie do umowy zaewidencjonowanej w Rejestrze oraz przypisane do nich dane, automatycznie inicjują lub aktualizują dane zawarte w innym rejestrze. To powoduje, że w odniesieniu do konkretnych dokumentów i danych zapisanych w systemie informatycznym, nawiązane zostają określonego rodzaju odwołania (referencje) do danych z Rejestru. Podobnie w samym Rejestrze, poszczególne dokumenty oraz przypisane do nich dane są ze sobą wzajemnie powiązane i występują pomiędzy nimi ściśle określone, automatycznie nawiązywane, wzajemne referencje. Tak więc formularze wyświetlane użytkownikom Rejestru bazują na wpisach z poszczególnych tabel, w których zawarte są określone dane zawarte w WebCenter Content (repozytorium dokumentów) oraz posiadają one odniesienia do danych zawartych w WebCenter Content. W związku z powyższym, usunięcie z Rejestru wybranych danych skutkowałoby utratą możliwości przeglądu Rejestru w sposób odpowiadający logicznym założeniom opartych na nich funkcjonalności oraz faktycznym i prawnym potrzebom, dla jakich Rejestr został wdrożony i jest eksploatowany. Jednocześnie konsekwencją takiego działania byłaby utrata wszystkich powiązanych z nimi informacji, co groziłoby utratą danych na dokumentach pochodnych, niezbędnych do działalności NBP. Co więcej, rodziłoby to prawdopodobieństwo destabilizacji pracy innych systemów informatycznych funkcjonujących w NBP, komunikujących się z systemem przeznaczonym do obsługi

Rejestru. Nie można również wykluczyć, że takie działanie skutkowałoby utrzymaniem się nieprawidłowości w działaniu systemu również w zakresie innych danych.

Dokonanie selekcji umów lub poszczególnych danych do usunięcia wymagałoby ingerencji w strukturę Rejestru prowadzącą do naruszenia integralności zawartych w nim danych. Niezbędna byłaby bowiem modyfikacja informacji o zdarzeniach mających miejsce w przeszłości, które zostały zaewidencjonowane w systemach elektronicznych, w których prowadzony jest Rejestr, na podstawie zgłoszeń dokonywanych przez departamenty i jednostki organizacyjne NBP będące gestorami poszczególnych umów. Konsekwencją takiej ingerencji byłaby dezintegracja danych zawartych w Rejestrze, co uniemożliwiłoby traktowanie utworzonego w ten sposób zestawu danych jako pełnego i poprawnego rejestru umów zawartych przez NBP w okresie objętym żądaniem Strony.

Ponadto należy mieć na względzie, że w Rejestrze, w momencie zapisywania dokumentu do bazy danych, zostaje nadany automatycznie unikalny numer umowy, przy czym konieczne jest zachowanie ciągłości numeracji. Jednocześnie, w systemie – jak ma to miejsce w systemach zintegrowanych – historia wraz z powiązaniem dotyczącymi poszczególnych rekordów musi być zachowywana, co jest niezbędne dla utrzymania spójności systemu. Ewentualna próba usunięcia danych mogłaby skutkować naruszeniem przyjętych standardów technologicznych oraz organizacyjnych.

Należy podkreślić, że platforma integracji pomiędzy systemami umożliwia wykonywanie wielu działań biznesowych, czyli merytorycznych operacji, z których istotną część jest determinowana przepisami powszechnie obowiązującymi lub przepisami wewnętrznymi wydawanymi przez organy NBP.

Dodatkowo należy wskazać, że dane o umowach przechowywane są w systemie, w którym prowadzony jest Rejestr, przy wykorzystaniu różnych technologii informatycznych oraz w różnych strukturach: w schemacie bazy danych oraz w WebCenter Content. Platforma integracji systemów wykorzystuje również serwisy będące interfejsami dostępu do systemów. Z uwagi na fakt, że dane zawarte w Rejestrze fizycznie są zapisane w różnych technologiach, sformułowanie zapytania do bazy danych może powodować wyselekcjonowanie nieprawidłowych umów (ze względu na cel selekcji). Rezultaty takiej, hipotetycznie wykonanej, operacji nie nadawałyby się do wykorzystania dla celów formalnych – w szczególności jako informacja udostępniana na wniosek Strony złożony w trybie u.d.i.p.

Z powodu integracji systemu informatycznego, w którym prowadzony jest Rejestr, oraz ściśle zdefiniowanych w nim referencji pomiędzy różnymi obszarami gromadzenia danych i systemami, w których te dane są odczytywane, nie jest możliwe wyłączenie albo usuwanie rekordów z umowami. Takie potencjalne czynności skutkowałyby bowiem pojawianiem się błędów podczas przetwarzania informacji, przeglądania danych, a także przy wykorzystywaniu funkcji księgowania dokumentów, na których znajdują się odwołania do takich usuniętych umów albo danych. Byłoby to działanie skutkujące

naruszeniem integralności danych, pojawieniem się błędów typu „exceptions”, które mogłyby powodować zatrzymanie wykonywania kodu oprogramowania, a tym samym brak możliwości dalszego użytkowania aplikacji. Co więcej, w przypadku usunięcia umów z systemu, w którym prowadzony jest Rejestr, system księgowy nie byłby w stanie prawidłowo obsługiwać dokumentów rozliczeniowych. Wynika to z faktu, że istnienie w systemie umowy będącej podstawą dokumentu rozliczeniowego jest kluczowym założeniem funkcjonalnym systemu, w którym prowadzony jest Rejestr.

Funkcjonalność usuwania z Rejestru poszczególnych umów albo części danych wynikających z umów zarejestrowanych w Rejestrze nie była rozpatrywana przez Organ przy tworzeniu systemów informatycznych przeznaczonych do obsługi Rejestru, ze względu na zagrożenia techniczne i biznesowe, jakie niesie za sobą wdrożenie takiego rozwiązania w biznesowych systemach operacyjnych. Realizacja funkcjonalności, która umożliwiłaby zadośćuczynienie żądaniu Strony poprzez poprawne i bez negatywnych skutków dla systemu księgowego wyselekcjonowanie odpowiednich informacji, wymagałaby wdrożenia w NBP nowego systemu dedykowanego dla prowadzenia Rejestru.

Brak możliwości wyłączenia (usunięcia) z Rejestru informacji dotyczących umów objętych tajemnicą bankową, tajemnicą świadczenia usług płatniczych lub tajemnicą przedsiębiorcy, powoduje, że wszystkie informacje zawarte w Rejestrze, w tym podlegające ochronie prawnej, stanowią integralną całość. Wobec braku możliwości wyabstrahowania informacji wnioskowanych przez Stronę z pominięciem informacji prawnie chronionych, Organ stwierdził, że w odniesieniu do wykazu 630 umów zawartych w latach 2017-2019, zachodzą ustawowe przesłanki ograniczenia dostępu do informacji publicznej w postaci tajemnicy bankowej, tajemnicy, o której mowa w art. 11 ust. 3 ustawy o usługach płatniczych, oraz tajemnicy przedsiębiorcy (art. 5 ust. 1 i 2 u.d.i.p.). Wymaga przy tym podkreślenia, że stanowisko Organu znajduje potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie („WSA”) z dnia 25 sierpnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II SA/Wa 396/21 (w zw. z wyrokiem WSA z dnia 18 czerwca 2019 r. sygn. akt II SA/Wa 466/19) w sprawie ze skargi Strony na decyzję Organu nr 1/2020 z dnia 19 grudnia 2020 r. o odmowie udostępnienia informacji publicznej w postaci rejestru umów zawartych w roku 2018, który zawiera m.in. kwotę, przedmiot umowy, podmiot, z którym zawarto umowę, datę zawarcia umowy.

W myśl art. 16 ust. 1 u.d.i.p., odmowa udostępnienia informacji publicznej następuje w drodze decyzji.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

W toku postępowania o udzielenie informacji stanowisko zajęły następujące osoby:

- 1) Magdalena Daniluk – Dyrektor Departamentu Rozliczeń Gospodarki Własnej,
- 2) Bernard Smykla – Zastępca Dyrektora Departamentu Prawnego.

Decyzję o odmowie udostępnienia informacji publicznej wydano m.in. ze względu na tajemnicę przedsiębiorstwa nw. przedsiębiorców:

- 1) Narodowy Bank Polski,
- 2) Polska Wytwórnia Papierów Wartościowych S.A.,
- 3) Wall Street Systems Sweden AB.

Pouczenie:

Strona niezadowolona z decyzji może, w terminie 14 dni od daty jej doręczenia, zwrócić się do Prezesa Narodowego Banku Polskiego z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, zgodnie z art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Po wyczerpaniu wyżej wymienionego trybu, na podstawie art. 50 § 1, art. 52 § 1 i 2, art. 53 § 1 i 4 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935, z późn. zm.), Strona może wnieść skargę na decyzję Prezesa Narodowego Banku Polskiego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Narodowego Banku Polskiego, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia decyzji.

Na podstawie art. 52 § 3 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie również wtedy gdy nie skorzystała z prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Narodowego Banku Polskiego w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji Stronie.

Na podstawie art. 230 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), od skargi na decyzję Prezesa Narodowego Banku Polskiego pobiera się wpis stały w wysokości 200,00 zł.

Na podstawie art. 243 i nast. ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie może być przyznane na jej wniosek prawo pomocy, które obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Wniosek o przyznanie prawa pomocy jest wolny od opłat sądowych. Wniosek ten składa się na urzędowym formularzu, według wzoru ustalonego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępniania urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz. U. z 2024 r. poz. 1451).

Niezależnie od powyższych uprawnień, zgodnie z art. 127a § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, strona, w ciągu 14 dni od daty doręczenia decyzji, ma prawo do zrzeczenia się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Z dniem

NARODOWY
BANK POLSKI

doręczenia Prezesowi Narodowego Banku Polskiego oświadczenia o zrzeczeniu się przez Stronę prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza brak możliwości zaskarżenia decyzji do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Nie jest możliwe skuteczne cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

z upoważnienia Prezesa
Narodowego Banku Polskiego
Zastępca Dyrektora Departamentu Generalnego

Otrzymują:

- 1) Stowarzyszenie Sieć Obywatelska Watchdog Polska;
- 2) a/a.